

книжа на Ватикана все още се пазиха писмата на Бориса до папа Адрианъ и отъ тѣхъ най-добре можеше да се установятъ правата на българитѣ да възстановятъ миналото си велико господарство.

Потъналъ така въ тежки мисли, Калоянъ не забеляза, че Василий му даде знакъ да се приближи за да цѣлуне кръста. Чакъ когато царицата леко го дръпна за коженото рухо, той трепна, сякашъ се събуди отъ сънъ, и бавно се отправи къмъ сребърния кръстъ, който блестѣше въ ржката на стареца. Цѣлуна го набожно, отдръпна се, и отново се загуби въ грижитѣ си. Не бѣше само безпокойството за папата, което тормозѣше мисълта му. И други беди бѣха надвиснали като едри буреносни облаци.

Следъ като напраздно бѣ опитвалъ да победи Иванка съ сила, императорътъ, изплашенъ отъ засилвания се непокоренъ българинъ, го бѣ измамилъ съ хитростъ. Съ лъстиви обещания, за вѣченъ миръ, той го примамилъ въ засада, хвърлил го въ тъмница, а нѣкои казаха дори, че Иванко билъ убитъ.

Калоянъ не скърбѣше за убиенъ на брата си, но съжаляваше за храбрия си вѣренъ феодалъ. И после още едно. Съ България, сръбскиятъ князъ се бѣ отказалъ отъ съюза си, бѣ оженилъ сина си за Евдокия — дъщерята на императоръ Алексея, и бѣ миналъ къмъ Визансъ. При това Венгрия сѣщо така подтикваше Сърбия къмъ бранъ съ българитѣ... Малка надежда имаше само още у Хриза и протостратора Камица. Но кой знаеше дали и тѣ нѣма да измѣнятъ.

Ромеецъ бѣ Камица...

Преди нѣколко време Иванко бѣ взелъ въ пленъ богатия протостраторъ и му го бѣ пратилъ въ Търново. Камица поиска да се откупи. Тогава Калоянъ му бѣ предложилъ да даде две кентинарии злато. Камица се съгласилъ и писалъ на императора да му изпрати паритѣ. Но въ това време Алексей успѣлъ да завладѣе всичкитѣ му богатства и отговорилъ, че паритѣ му сѣ по-скѣпи отъ него. Възмутенъ и огорченъ, протостраторътъ далъ клетва за вѣрность Калояну и отишелъ въ Просѣкъ при зетя си. Сега и